

Q u i z L o v e S t o r y

သိုးဆောင်း

သစ္စာမဖောက်ကြေး

စာချုပ်



အခန်း(၁)

၂

နှင်းရောင် ဖွေးဖွေးတို့က ရိုင်းစိုင်းစွာ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေသည်။ လေကလည်း ဖလမ်းဖလမ်း ထနေပါ၏ ။ နေမင်းက အချိုး မပြေစွာ အိပ်ရာမထသေး။

အနွေးထည်မပါ၊ ခေါင်းစွပ်မပါနှင့် လွယ်အိတ်ကို ချိုင်းကြားညှပ်ရင်း “သောသော်” တစ်ယောက် နှာရည်တို့ တွဲ လောင်း ဖြစ်နေသည်။

“ဒီး.....”

ပထမအကြိမ် ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ခဏသာခံပါသည်။ မကြာမီသော ကာလတစ်ခုမှာ ပင် အဝပြုလာပါသည်။

“ဒီး.....”

ဒုတိယအကြိမ် ကြိုး စားလိုက်ပြန်ပါသည်။ သို့သော် မရ။ ဒီတော့ အားနာပါနာနှင့် ပဲ လက်ကို နှာခေါင်းဝတေ့လိုက်ရင်း တင်ပါးကြောကို တစ်ချက်ရှုံ့ ကာ

“အင်းဟာ....ဗျစ်”

ပွင့်ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့....

နို့စိမ်းရောင် ဖျော့ဖျော့ ပျစ်တစ်တစ်အရည်နှစ် တွေ က နံဘေးရှိ ပလက်ဖောင်းပေါ် ပြေးတက်သွားသည်။ အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိ သွားပါ၏ ။

ဒီနေ့ ကျောင်းစတက်ရမည့် နေ့ဆိုပြီး မနက်အစောကြီး ရေထချိုး မိတာ သူ့အမှာ ပင်။ အခုတော့ အိမ်ကထွက်ရုံရှိသေးသည် သော်သော် တစ်ယောက် နှာပြဿ နာနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပါ၏ ။ ရန်ကုန်ဆောင်းက မန္တလေးဆောင်းထက် နှာတစ်ဖျားသာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒေသ အပြောင်းအလဲကြောင့် ပဲလားမသိ၊ သော်သော် ရန်ကုန်ဆောင်းနှင့်

သိပ်အထာမကျသေး။

မန္တလေးရှိ မိဘနှစ်ပါးမှာ နယ်စပ်မြို့၊ တစ်မြို့၊ သို့တောဝန်အရ ပြောင်းရွှေ့ရမှာ ဖြစ်သည့်အတွက် အခုလို သူ့အား ရန်ကုန်သို့ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်၌ အဒေါ်အပျိုကြီး တစ်ယောက် ၊ အစ်ကို ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် နှင့် အတူ နေပါ၏ ။ အဒေါ်အပျိုကြီးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထား၍ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကတော့ ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် အမျိုးသမီး အဆောင်များ ရှေ့တွင် လက်စွမ်းပြ၍ သာ တစ်ညပြီး တစ်ည ကုန်လွန်စေသည်။

သော်သော် ကားမှတ်တိုင်ရောက်တော့ အမိုးအောက်ဝင်၍ ကားစောင့်နေလိုက်သည်။ ဟိုတစ်နေ့ ကျောင်းလိုက်အပ်ပေးတုန်း ကတော့ အစ်ကိုက ပြောဖူးသည်။ “ကျောင်းထဲ ကိုလို့အော်ရင် တက်သာစီးလိုက်၊ ဘာကား ဖြစ် ဖြစ်” လို့ပြောထားသည်။ ထို့ကြောင့် သော်သော် လက်လေးပိုက်ကာ “ကျောင်းထဲကို” လို့အော်မည့် ကားကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏသာ စောင့်ရပါသည်။ သူမမျှော်နေသော ကားမှာ ရောက်လာပါ၏ ။

“ကျောင်းထဲကို.....ကျောင်းထဲကို.....ကျောင်းထဲကိုသွားမှာ ဟိုညီလေး လိုက်မှာလား။ အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်နဲ့ မလိုက်ရင်လည်း နေ မောင်းဆရာ”

“အဲ”

သော်သော် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။ သူကလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။ အစဆိုတော့ ကြောင်အအဖြင့် ကားကိုသာ ဟုတ်မဟုတ် ကြည်နေမိသည်ကိုး။ ထိုစဉ်မှာ ပင်....

“ တစ်ယောက် ချိတ်မယ်ဆရာ..ဟိုးထား.....လာ ညီမလေး လာ....ညီမလေးအတွက် အစ်ကို ကြီးစထွက်ကတည်းက နေရာချန်ထားတာ... လာလာ..ဘယ်သူမှ မထိုင်ခိုင်းထားဘူး လာ”

သော်သော် ပြုံး မိသည်။ “ဪ...စပယ်ယာဆိုတာ ကတော့ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် အတူတူချည်းပါပဲလား ” ဟုလည်း မှတ်ချက်ပေးမိသည်။

ဒီလိုနှင့် မှတ်တိုင်မှာ သော်သော် တစ်ယောက် ကျောက်ချပြန်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ခုနလို ခြောက်ကပ်မနေတော့။ သူလိုကားစောင့်သူတွေ နှင့် စည်ကားနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနှင့် ပဲ သော်သော် နောက်တစ်ကားဖြင့် ကျောင်းကြီးဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ပါ၏ ။

ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် တွေ့ ရသည်ကား..

“.....တက္ကသိုလ်.....”

ဟူသော စာလုံးပြုစု ကြီးတွေ နှင့် ခရီးဦးကြိုပြုထားသည့် ပညာဘဏ်တိုက်ကြီး။

“ဟတ်ချီး ”

နာခေါင်းထဲ အယားပြေသလိုလိုတော့ ရှိသွားသည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်မချရ။ နောက်တစ်ခါဆိုလျှင် သိပ်အဆင်မပြေချင်။ အကြောင်းကား ကျောင်းတော် ထဲ၌ ရောင် စုံလိပ်ပြာတွေ အတော် များများ အသက်ဝင်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

သော်သော် လည်း သူများ နည်းတူ ကျောင်းထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်း မသိ။ ကျောင်းထဲသို့ လည်း ကျောင်းအပ်တုန်းက တစ်ခါသာ ရောက်ဖူးသည်။ အစ်ကိုကလည်း သူ့ကို ဘယ်မှလိုက်မပြု။ သူသိတာဆိုလို့ မေဂျာ၊ အတန်း အဲဒီ နှစ် ခုသာ သိ သည်။ ဘယ်အဆောင်မှန်းလဲမသိ။ ဘယ်အခန်းမှန်းလဲမသိ။

ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ ခက်မည် မထင်ပါ။ “ပါးစပ်ပါ ရွာရောက်” ဆိုသော စကား ရှိသည်ပဲ။

ယခု သူလည်း ပါးစပ်ပါ အခန်းထဲရောက်မှာ ပေါ့။ ဒီတော့ အခုလို လျှောက်သွား နေတာထက်စာရင် တစ်စုံ တစ်ယောက် ကို မေးပြီးသွားတာ မကောင်းပေဘူးလား။

အတွေ့ နှင့် အတူ သော်သော် ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝဲယာသို့ ဝှေ့ကြည့်ရင်း သဘောကောင်းပုံရသော သူ့ကို ရှာလိုက်ပါသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုး မှာ ယောက်ျားလေးကို မေးတာထက်စာရင် မိန်းကလေးကို မေးတာက ပိုကောင်းမှန်း သော

သော် သဘောပေါက်သည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် သော် သော် မျက်လုံးတို့က မိန်းကလေး အများ စုဆီမှာ သာ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ ကြည့်နေရင်းမှ တစ်နေရာအရောက်တွင် သူ့မျက်လုံးတို့ ရပ်တန့် သွားပါသည်။

မြန်မာဆန်သော နုပျိုမှု တွေ နှင့် မျက်မှန်ပါးလေးအောက်က ကောင်မလေး တစ်ယောက် ။ သော် သော် ယုံကြည်လိုက်သည်။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး က သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ် မည် ရပ်ရည်ရှိသည်။ နောက်တစ်ခုက ခေတ်ဆန်သော မျက်မှန်ကိုင်းကလေးတို့ ထိန်းကွပ် ထားသည့် မှန်ဝိုင်းလေး နှစ် ချပ်။

သော် သော် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် ဖတ်ဖူးသည်။ မျက်မှန်တပ်သော သူနှင့် မျက်မှန် မတတ်သော သူယှဉ်လျှင် မျက်မှန်တပ်သော သူက အမှန်တရားတွေ ကို ပိုမြင်နိုင်ပါသည်တဲ့။ အကြောင်းကား မျက်လုံးတစ်စုံ အပိုပါသော ကြောင့် ဖြစ်သည်တဲ့။

ဒီတော့ သော် သော် တွေ ဝေမနေတော့ပါ။ ချက်ချင်း ပဲ ထိုကောင်မလေးနား တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ အနားရောက်တော့ နှစ် ယောက် ကြားယုံလောက်သာဖြင့်

“အစ်မ...သင်္ချာဆောင်က ဘယ်နားမှာ လဲ မသိဘူး”

သူ၏ အမေးကြောင့် ကောင်မလေး ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

“အလို.....ဘုရား.....ဘုရား..”

သော် သော် တံတွေး :တို့ပင် အဝဆိုသွားရပါ၏ ။ ရက်ရက်စက်စက်လှသည်။ ကောင်မလေးက မပွင့်တပွင့် ပြုံး လိုက်ရင်း.....

“သင်္ချာဆောင်က ဓူဝံကြယ်ရှိတဲ့အရပ်မှာ ရှိပါတယ်”

ထိုသို့ တစ်ခွန်းသာပြောရင်း သူ့ရှေ့မှ ထွက်ခွာ သွားပါတော့သည်။

သော် သော် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နေကမထွက်သေး။ ခုနှစ်

စင်ကြယ်လည်း ဘယ်ချောင်ကပ်နေသည်မသိ။ မြောက်အရပ်ကို မည် သို့ရှာရမည် နည်း။

မြောက်အရပ်က ဘယ်လက်လဲ ထပ်မေးရမည် လား။ အဲလိုသာ သွားမေးလိုတော့ သူ့ကို အရူး ဟု ထင်ကြရုံသာရှိသည်။

“ဟာ..ကွန်ပက်...”

သော် သော် အတွေ့ :တို့ လင်းလက်သွားသည်။ ချက်ချင်း ပင် လက်မှနာရီကို ပင့်မြှောက်လိုက်ပါ၏ ။ နာရီ၏ ဒုတိယခိုင်ခွက်က လည်သွားသည်။ ထို့နောက်...

သော် သော် ခြေလှမ်းတို့ကို အဆောင်တစ်ဆောင် ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ထိုအဆောင်က ခုနကောင်မလေး ပြောသွားသည့် ဂူဝံကြယ်အရပ်မှအဆောင် ...။

အဆောင်ရှေ့သို့ တော့ ရောက်ပေပြီ။ ဘယ်အခန်းကိုသွားရမည် နည်း။ အဆောင်က သုံးထပ်ဆောင်။

ဒီတစ်ခါလည်း ပထမနည်းအတိုင်းပင် အဆောင်ထဲမှထွက်လာသော ကျောင်းသူ တစ်ယောက် ကို ကပ်မေးလိုက်သည်။

“ဟို...ဒုတိယနှစ် သင်္ချာအခန်းက ဘယ်အခန်းလဲမသိဘူး”

ကောင်မလေးက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပါ၏ ။ သော် သော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြာပြာသလဲပင်.....

“ကျွန်.....ကျွန်တော် တကယ်မသိလိုပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့မှ ကျောင်းစတက်ရမှာ ပါ။ တခြား ရည်ရွယ်ချက်မပါပါဘူး။ တကယ်ပါ”

သူ၏ အပြောကြောင့် ကောင်မလေးက ရယ်သည်။ သော် သော် လည်း ကြောင်သွား သည်။ ကောင်မလေး ကတော့ ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ပင်..

“ရှင့်ကိုလည်း ကျွန်မဘာမှ မပြောမိပါလား...ခစ်..ဟုတ်ပါပြီ၊ ထားပါတော့။ ရှင်ရှာနေတဲ့ အခန်းကို ကျွန်မပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ရှင်ရှာနေတဲ့အခန်းက သရဲခြောက်တဲ့ အခန်းရှင်။ ကျွန်မ သွားစရာ ရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟင်”

ထိုသို့ ပြောပြီး ကောင်မလေးမှာ ထွက် သွားပါ၏။ သော် သော်
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ အချိုး ကျနု စွာ လျှောက်လှမ်းသွားသည့် ကောင်မလေး၏ ပွင့်လင်းသော
အလှတစ်ခုကိုသာ....

သူရိုးသားမိပါတော့သည်။

၁ (a)

ဒီကျောင်းက ဘယ်လိုနည်း။ မိတ်ဆက်ပုံလေးက နည်းနည်း တော့ လှသည်။
ပညာစမ်းတာလား၊ ပဟေဠိ ဝှက်တာလား သူမသိ။ ဒါပေမယ့် သူပျော်နေသည်။

“သင်္ချာဆောင် ဘယ်နားမှာ လဲ?”

“ဟိုနားက ဒီဘက်ကအဆောင်၊ ဘယ်လို..ဘယ်ကိုသွား
ဘယ်နားရောက်ရင်ကွေ့.”

“ဒုတိယနှစ် သင်္ချာခန်းကရော?”

“ထပ်....အခန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်..ဘယ်လောက်”ဆိုတာထက်
ယခုလိုနည်းလေးက ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း သရဲခြောက်သည့်အခန်းကို အခြားသူအကူအညီ မပါဘဲ သူရှာတွေ့
ခဲ့ပါပြီ။

ပြီးနောက် အခန်း၏ နောက်ပေါက်မှ အထဲသို့ ဝင်၍ နောက်ဆုံးတန်းမှာ ပဲ
ထိုင်နေလိုက်သည်။